

Vitazstvo Srdca

BOŽÍ SYN
SA STAL ČLOVEKOM
A PREBÝVAL MEDZI NAMI

Rodina Panny Márie

2019 (VI)/č. 131

„*Ježiš, Spasiteľ, ktorý sa narodil v Betleheme,
nám zjavuje lásku Boha Otca.
Jemu chceme zveriť celý náš život.*“

Pápež František, 12. decembra 2018

Svätá noc

Narodenie Ježiša, Bohočloveka, ktorý prišiel na svet v betlehemskej maštali ako malé dieťa, je jedným z najobdivuhodnejších zjavení Božej lásky. Evanjeliá nám o tom podávajú iba strohú správu. Preto je na nás, aby sme s láskou o tomto tajomstve rozjímali, lebo len tak budeme môcť čerpať z nekonečného bohatstva ukrytého v tomto tajomstve chudoby. Boh nám pritom prichádza na pomoc – napríklad tým, že poznáme spisy a vízie rôznych svätých a autentických mystikov, ktorí nám túto udalosť živo opisujú, a tak otvárajú cestu k pochopeniu udalosti Vianoc. Medzi nimi vynikajú predovšetkým texty španielskej opátky Márie z Agredy.

*K*edže ctihodnú františkánku Máriu od Ježiša z Agredy (1602 – 1665) u nás na Slovensku málokto pozná, radi by sme vám ju krátko predstavili. Keď 20 rokov pred jej narodením prechádzala svätá Terézia z Avily cez mestečko Agreda, vyslovila tieto prorocké slová: „Z Agredy, tejto Božej záhrady, vzíde pre svätú Cirkev voňavý kvet.“ Týmto „voňavým kvetom“ sa malo stať dievča zo šľachtickej rodiny Mária Coronel Arana, tiché, chorľavé dieťa, ktoré sa vplyvom Božej milosti už v ranom veku rozhodlo žiť iba pre Boha. Čo je však jedinečné, že volanie do kláštora pocítila nakoniec celá rodina. Po troch rokoch tvrdého modlitbového zápasu nechala táto šľachtická rodina prestavať svoje sídlo v Agrede na ženský kontemplatívny kláštor Nepoškvrneného počatia, do ktorého vstúpila matka spolu so svojimi dvoma dcérami. Otec nasledoval svojich dvoch synov do františkánskeho kláštora.

Po zložení večných sľubov v roku 1620 sa pre 18-ročnú sestru Máriu od Ježiša začal intenzívny čas očisťovania a pokánia. Už v tom čase Boh omilostil túto pokornú a poslušnú sestru výnimočnými darmi, akými boli napríklad dlhé extázy a bilokácia. Už ako 25-ročná bola sr. Mária zvolená za opátku. Hneď po svojom zvolení položila pravidlá rehole a kláštornú pečať k nohám sochy Panny Márie, aby tým vyjadrila, že je iba jej „malou zástupkyňou“. I naďalej vykonávala tie najpodradnejšie práce a svoj úrad spravovala celých 35 rokov (s trojročnou prestávkou) ako skutočná matka – s múdrosťou, miernosťou a láskyplnou jednoduchosťou až do svojej smrti na Turíce v roku 1665.

Krátko po zvolení za opátku v roku 1627 poveril Pán Máriu z Agredy, aby zapísala všetky svoje vnútorné vízie a zjavenia zo života Panny Márie. Takéto vízie už mávala od mladosti. Ako 35-roč-

ná sa v poslušnosti voči svojmu spovedníkovi pustila do tohto diela a prvé dva z ôsmich zväzkov vznikli v priebehu 20 dní! Od Panny Márie sa jej dostalo vysvetlenia: „*Vierohodnosť tohto príbehu nezávisí od pisateľky, ale od pôvodcu, ktorý sám je najvyššia Múdrost'. Nástrojom, ktorý si vybral, nemal byť učený muž. Slúži to na väčšiu slávu Božiu, keď je týmto nástrojom žena, ktorej pri tom nepomáha ani veda, ani vlastné štúdium. A na tom všetci spoznajú, že v tomto rozprávaní sa nenachádza nič, čo by pochádzalo od teba. A ty si pritom nesmieš privlastniť väčšiu zásluhu, než akú má brko, ktorým píšeš.*“ Hotové dielo bolo dôkladne skúmané teológmi, ktorí sa vyjadrovali veľmi pochvalne, avšak v roku 1645 bolo za nešťastných okolností zničené. A tak sr. Mária napísala *Život Panny a Matky Božej Márie* po niekoľkých rokoch po druhýkrát a ešte dokonalejšie. Opisuje tu aj udalosti Svätej noci:

Po strastiplnom hľadaní prístrešia v Betleheme vidí Mária z Agredy, ako anjeli vedú svätý pár k jaskyni pastierov za mestom. Mária a Jozef sú naplnení šťastím a vďačnosťou voči Bohu, keď zistia, že jaskyňa je prázdna a neobývaná.

„Jaskyňa tvorila drsná, neopracovaná skala, takže bola vhodným miestom iba pre zvieratá. Mária, Panna, ktorá mala 15 rokov, sama začala čistiť jaskyňu, lebo tá mala zakrátko slúžiť ako kráľovský trón a posvätné milostivé miesto. Svätý Jozef ju prosil, aby prenechala túto prácu jemu, ale pokorná Kráľovná neba trvala na tom, že si prácu rozdelia. Keďže bolo chladno, svätý Jozef založil oheň. Mária a Jozef sa pri ohni trochu zohriali a s nevýslovnou radosťou v srdci požili svoj skromný pokrm.

*P*o ďakovnej modlitbe Panna Mária spoznala, že sa blíži jej hodina. Požiadala Jozefa, aby sa uľožil na odpočinok, lebo noc už značne pokročila. Jozef splnil žiadosť svojej nevesty a prosil ju, aby urobila to isté. Pre ňu Jozef pripravil lôžko a sám sa utiahol do kúta pri vchode. Mocná božská sila spôsobila, že sa Mária dostala do extázy a vo vízii, ktorá trvala viac ako hodinu, mohla nahliadnuť do tajomstiev božstva a človečenstva svojho božského Syna. Máriino telo sa nebeskou krásou tak zmenilo, že sa už ani nepodobalo na telo pozemského tvora. Jej tvár bola vážna, prežiaraná nádhernou velebou, jej srdce bolo roznietené vrúcnu láskou a celá jej bytosť úplne ponorená v Bohu.

Na konci tohto nebeského vytrženia dala najsvätejšia Panna svetu jednorodeného Syna večného Otca, svojho syna Ježiša. Stalo sa tak o polnoci. Porodila Ježiša bez bolesti a bola nedotknutá vo svojej panenskej neporušenosti a čistote. Dieťa vyšlo z jej lona, ako keď slnečné lúče prenikajú krištálovú schránku bez toho, aby ju porušili, ba naopak, ešte viac ju osvetľujú v žiarivej kráse. Božské Dieťa prišlo na svet slávne a premenené, lebo sláva jeho najsvätejšej duše pri jeho narodení zaplavila telo novorodeniacka rovnakým spôsobom, ako sa to stalo neskoršie pri premenení Ježiša na hore Tábor. Evanjelista Lukáš nám hovorí, že keď panenská Matka porodila svojho prvorodeného syna, zavinula ho do plienok a položila do jasiel. Nespomína, kto jej ho vložil do rúk. No svätý Michal a svätý Gabriel, dve nebeské kniežatá, tam boli v ľudskej podobe a s nevýslovnou úctou vzali Dieťa do svojich rúk a podobne, ako kňaz ukazuje najsvätejšiu hostiu veriacim, tak držali slávneho a žiariaceho Syna pred očami Matky. Matka a Syn sa pozreli na seba. Vtedy Mária počula slová večného Otca:

Vezmi svojho jednorodeného Syna do náručia, staraj sa o neho a pamätaj, že ho musíš obetovať, keď to budem od teba žiadať. Sýť ho ako matka a uctievaj ho ako pravého Boha. ‘Nato Mária odpovedala: *‘Hľa, dielo tvojich rúk. Ozdob ma svojou milosťou, aby ma tvoj Syn a môj Boh prijal za svoju služobnicu a aby som mu mohla dôstojne slúžiť.*‘

Po týchto slovách sa ukončil zázrak premenenia a Mária videla svoje dieťa v jeho prirodzenej ľudskej podobe schopnej utrpenia. Prijala ho z rúk svätých anjelov a prihovorila sa mu: *‘Moja najsladšia*

Láska, život mojej duše! Vitaj v tomto svete, Slnko spravodlivosti, rozptýl tmy hriechu a smrti!
Keď Mária držala Dieťa na rukách, bola ako oltár alebo bohostánok a v betlehemskej jaskyni bol prítomný celý nebeský dvor, aby sa klaňal svojmu Stvoriteľovi v jeho novom, nezvyčajnom odevu pozemského pútnika.“

*P*otom Panna Mária pridáva poučenie pre nás všetkých: „*Môj božský Syn si nevyhľadal pokoru a samotu preto, že by to potreboval, ale aby ľuďom ukázal najkratšiu a najistejšiu cestu k vysokému stupňu božskej lásky a zjednotenia s Bohom. ,Budte dokonalí, ako je dokonalý váš nebeský Otec! Pre deti Cirkvi to nie je nič nemožné. Ak budú robiť, čo je v ich silách, žiadnemu z nich Otec neodoprie svoju milosť, aby sa mu mohli stať úplne podobnými. Toto šťastie im predsa zaslúžil môj najsvätejší Syn. V dôsledku hroznej nevďačnosti ľudia na svoje vykúpenie zabúdajú a pohrdajú ním, a preto nemôžu zakúsiť jeho ovocie.*

Uč sa z môjho príkladu, s akou hlbokou pokorou máš zaobchádzať s Pánom, kedykoľvek ho prijmeš do svojho srdca vo svätom prijímaní. Vtedy ho máš úplne blízko pri sebe a v sebe. Vtedy sa prihovára aj tebe: ,Pripodobni sa mi!

Uvedom si, že Ježiš chce, aby si jeho dobrodenia prijímala s takou vďačnosťou, akoby bol zostúpil z neba iba kvôli tebe, aby iba teba jedinú vykúpil a iba tebe zvestoval svoje učenie, ktoré zanechal svojej svätej Cirkvi.“

V rokoch 1620 – 1631 sa táto mladá sestra žijúca v klauzúre dostala v bilokácii viac ako 500-krát do oblastí dnešných amerických štátov Nové Mexiko, Arizona a Texas. Pobádaná vrúcnu láskou k blížnemu takto zvestovala vieru indiánskym kmeňom, spočiatku nedôverčivým a nepriateľským. Nakoniec ich poslala k františkánom pôsobiacim v tejto oblasti. Tí boli nanajvýš prekvapení pri pohľade na zástup Indiánov, ktorí im hovorili o „dáme v azúrovom odevu“, ktorá ich pripravovala na krst. Mysleli tým plášť Františkánok od Nepoškvreného počatia, rehole, do ktorej sr. Mária patrila.

Relikviár ctihodnej Márie od Ježiša sa nachádza v kláštornom kostole v Agrede. Dva roky po jej smrti navštívil jej hrob španielsky kráľ Karol II. a chcel vidieť jej telo. Vtedy ho našli úplne neporušené! V záznamoch stojí: „Ctihodné telo Božej služobníčky tam ležalo s pokojným, priateľským výrazom na tvári, bola krásna a akoby úplne zdravá. Vyzerala, akoby žila, a vychádzala z nej príjemná vôňa.“ Keď v roku 1906 otvárali sarkofág naposledy, bolo telo mystičky ešte stále neporušené, šírila sa z neho vôňa, pričom ale koža bola vysušená a tmavá. Iba ruky, ktoré písali o živote Nepoškvrennej, si uchovali pôvodnú sviežosť. Na fotografii je vidno masku zhotovenú umelcom, pod ktorou odpočíva neporušené telo svätej.

Pramene: Maria von Agreda, *Leben der jungfräulichen Gottesmutter Maria*, II. Band, Jestetten 1982.
Sestra Mária od Ježiša z Agredy, *Mystické mesto Božie*, zv. II.
(Text je uvedený v skrátenej a čiastočne upravenej podobe)

Svätá Barbora

adventná a vianočná svätá

„Lud, čo kráča vo tmách, uzrie veľké svetlo, nad tými, čo bývajú v krajine tieňa smrti, zažiarí svetlo“ (Iz 9,1). Tieto slová proroka Izaiáša slávnostne oznamujú narodenie kráľovského dieťaťa v Betleheme. Aj svätej Barbore, jednej z najznámejších a najobľúbenejších svätých mučeníc západnej, ako i východnej cirkvi zažiarilo toto zachraňujúce svetlo milosti. Uväznená vo veži v temnote pohanstva zažila skutočné znovuzrodenie. Mladej kresťanke bol tento duchovný poklad milosti natolko drahý, že posilňovaná Eucharistiou ho nezlomne bránila až do smrti.

*V*Rímskej ríši počas veľkého prenasledovania v prvých troch storočiach zaplatili životom za svoju vernosť viere tisícky kresťanov. K známym svätým mučeníciam patria medzi mnohými inými Margaréta z Antiochie († okolo r. 305), Katarína Alexandrijská († okolo r. 305) a mladučka Barbora z Nikomédie († 306), dnešného Izmitu neďaleko tureckého Istanbulu. Všetky tri preliali svoju mučenícku krv za cisára Maximina Daiu. O necelých desať rokov, za cisára Konštantína bola v roku 313 Milánskym ediktom kresťanom konečne zaručená náboženská sloboda. Barbora, súčasníčka sv. Mikuláša z Myry, bola jedinou dcérou bohatého pohanského guvernéra Dioskora. Svojej krásnej a rovnako múdrej dcére otec zabezpečil najlepšie vzdelanie. Čoskoro sa objavili nápadníci, ktorí žiadali o ruku mladučky Barbory. Ona však, sotva 13-ročná, túžila po niečom inom. Potajomky navštevovala skupinu mladých kresťanov v podzemí. U nich našla vieru v Ježiša Krista a túžila po krste. Táto zmena nemohla ujsť jej otcovi, ktorý kresťanov fanaticky nenávidel. Dioskoros preto uväznil svoju dcéru vo veži, ktorú dal pre ňu postaviť s jasným zámerom, aby jej zamedzil styk s kresťanmi a uchránil ju pred ich vplyvom. Chcel, aby prišla na iné myšlienky a súhlasila s vydajom. Úplná odlúčenosť a ticho sa však pre Barboru stali veľkou milosťou, pretože sa mohla v modlitbe nerušene upriamiť na Ježiša. Historický opis síce mlčí o jej krste vo veži, ktorý o 1600 rokov neskôr v jednej zo svojich vízií videla Terézia Neumannová z Konnersreuthu.

Historické pramene sa však zhodujú v tom, že Barborinu veľkú túžbu po svätom prijímaní Boh splnil tak, že do veže, kam okrem jednej slúžky nemohol nikto iný vstúpiť, poslal anjela. A ten Barbore podal sv. prijímanie, podobne ako sa to stalo v 20. storočí v živote sv. Faustíny Kowalskej alebo pastierikom z Fatimy.

Keďže Barbora uväznená vo veži sa vytrvalo odmietala vzdať svojho kresťanského presvedčenia a viery a údery otca boli bezvýsledné, Dioskoros obžaloval vlastnú dcéru u rímskeho prefekta Marciana. No ani jemu sa nepodarilo statočné dievča prinútiť k zmene postoja. Tým bol osud Barbory spečatený – mala zomrieť mučeníckou smrťou! Dve veľké nemecké stigmatizované mystičky to všetko videli vo víziách, a to vždy 4. decembra, na sviatok sv. Barbory: bl. Anna Katarína Emmerichová v 19. stor. a Terézia Neumannová (proces jej blahorečenia bol otvorený v r. 2005) v roku 1928 a ešte presnejšie v roku 1930.

Pohanský miestodržiteľ dal mladú kresťanku zbiť prútmi, týrať nástrojmi mučenia a opalovať faklami. Následne ju hodili do väzenia, aby tam zomrela. Anna Katarína Emmerichová videla, ako Barbora vyryla do steny žalára kalich a nad ním hostiu a v rúcne sa pred týmto zobrazením modlila. Okolo polnoci sa väzenie naplnilo jasným svetlom a k Barbore pristúpil Ježiš, aby ju posilnil a zahojil jej rany.

Aj nasledujúci deň bola 13-ročná Barbora znovu privlečená pred súdny stolec prefekta Marciana. Pred veľkým množstvom ľudí tu Barbora opäť vydala odvážne svedectvo viery, ktoré sa mnohých dotklo a pomohlo im nájsť Krista. Rozhnevaný miestodržiteľ ju dal ešte strašnejšie mučiť, až napokon Dioskoros uchopil meč, privliekol svoju dcéru na miesto popravy a sťal jej hlavu. Skôr než ju zasiahol úder smrtiaceho meča, nahlas sa modlila:

„Pane, pre tvoju smrť vypočuj moju prosbu, aby každý, kto si spomenie na tvoju služobnicu a pripomenie si moje utrpenie, bol v deň súdu zachránený, aby mu boli odpustené jeho hriechy a aby si mu bol milostivý.“

Tu z neba zaznel hlas: *„O čo si prosila, nech ti je udelené.“*

*V*ďaka tomuto prísľubu, že nikto z tých, ktorí sa k nej budú utiekať, nezomrie bez útechy svätých sviatostí, bola sv. Barbora na konci stredoveku prijatá medzi štrnástich pomocníkov v núdzi. Ona, ktorá vo veži prijímala svätú Eucharistiu z rúk anjela a aj v žalári bola posilňovaná svätým prijímaním, aby vydržala mučenie, sa stala veľmi uctievanou patrónkou zomierajúcich a veľkou eucharistickou svätou.

V umení sa zobrazuje s vežou, kalichom, mečom a palmou. Ikony Pravoslávnej cirkvi Barboru zobrazujú dokonca v slávnostných kňazských rúchach s kalichom v ruke.

Podľa starej kresťanskej tradície sa na začiatku adventu, práve na sviatok sv. Barbory strihajú konáriky čerešne alebo jablone a dávajú sa do vody. Na konárikoch sa po čase objavia biele púčiky, ktoré nám majú pripomínať mučenie sv. Barbory a jej znovuzrodenie pre nebo. Zároveň symbolizujú i výhonok z koreňa Jesseho – samotného Ježiša Krista, ktorý nás svojím narodením zobúdzá k novému životu.

Svätá Barbora a iní svätí

*S*vätý Stanislav Kostka pochádzal z poľskej šľachtickej rodiny. To, čo o ňom vieme, nie je len zbožná legenda, ale je to historicky podložená skutočnosť. V advente r. 1566 vo Viedni na smrť ochorel a lekári mu už nedávali žiadnu nádej. Tento šestnásťročný chlapec, ktorý viedol svätý život a bol žiakom jezuitov, to prijal s odovzdanosťou. Bol ale smutný, pretože v ústrety smrti by išiel bez útechy sviatostí, keďže majiteľ domu, u ktorého ako podnájomník býval, bol fanatickým luteránom a nikdy by k Stanislavovi nepustil katolíckeho kňaza s Najsvätejšou sviatosťou. V tejto svojej núdzi si na smrť chorý chlapec spomenul na všetko, čo u jezuitov počul o svätej Barbore a čo o nej aj sám čítal. Obrátil sa teda s dôverou na sv. Barboru, patrónku jeho študentského bratstva. Počas jednej z nasledujúcich nocí sa zrazu dotkol ramena vychovávateľa Bielinského, ktorý bdel pri jeho smrteľnom lôžku, a radostne zvolal: *„Na kolená! Na kolená! Pozri, svätá Barbora! Prichádza s dvoma anjelmi, ktorí mi prinášajú sväté prijímanie.“* Keď sa trikrát pomodlil modlitbu *Pane, nie som hoden, aby si vošiel pod moju strechu*, žiariac šťastím radostne zvolal: *„Ó, Bože môjho srdca!“* A dlhý čas zostal ponorený v adorácii.

Rovnako i sv. Junípero Serra, neúnavný františkán z Malorky a zakladateľ deviatich misií a mesta Santa Barbara, zakúsil zachraňujúcu pomoc sv. Barbory na ceste loďou z Európy do Ameriky. 2. decembra sa loď na dva dni a dve noci dostala do silnej búrky, odchýlila sa od kurzu a očividne sa naplňala vodou, takže jej hrozilo stroskotanie. V takejto ťažkej situácii dvadsať františkánov a sedem dominikánov napísalo na lístok mená svojich obľúbených svätých. Junípero Serra si vybral sv. Francisca Solana. Potom po krátkej modlitbe si vybrali patróna, na ktorého sa chceli s dôverou obrátiť. Bola to sv. Barbora – a udialo sa to presne 4. decembra, na jej sviatok! Rehoľníci trikrát silným hlasom zvolali: „*Viva, Santa Bárbara!*“ A na údiv všetkých pasažierov na lodi sa búrka okamžite utíšila. So zlomeným hlavným stožiarom a niekoľkými dierami doplávala loď Guadalupe do prístavu Veracruz v Mexickom zálive. Na mori by loď nebola vydržala ani o deň dlhšie, na tom sa svorne zhodla celá posádka lode. Vďačný Junípero Serra sa však zaslúžil o to, aby na západnom pobreží Kalifornie bola zriadená misia k úcte svätej Barbory.

V kláštore Hegne pri Bodamskom jazere zomrela v roku 1913 sotva 30-ročná blahoslavená Ulrika Nisch, členka ingenbohlského Inštitútu milosrdných sestier Svätého kríža a pokorná mystička. Prácu si vykonávala svedomito a každú voľnú chvíľu trávila pred bohostánkom. Napísala: „*Sväté panny vidím takmer vždy na ich sviatok ... sv. Cecíliu, Katarínu, Barboru, Luciu... Všetky sú pôvabne krásne a jemné, akoby priezračné. Nedá sa to dostatočne opísať tomu, kto ich sám nevidel.*“

Niečo podobne krásne uvidela svätá Faustína a zaznamenala to v roku 1937 do svojho Denička: „*Dnes ráno prišla ku mne panna – sv. Barbora – a odporučila mi, aby som počas deviatich dní obetovala sväté prijímanie za svoj kraj, že takto uzmierim Boží hnev. Táto panna mala korunu z hviezd a v ruke meč. Šaty mala biele, vlasy rozpustené. Bola taká krásna, že keby som nepoznala Pannu Máriu, myslela by som si, že je to ona. Teraz chápem, že všetky panny sa vyznačujú zvláštnou krásou, ktorá z nich vyžaruje.*“ (1251)

Pravoslávny ruský mních Ján Kresťankin, kňaz s povestou svätého života, ktorý si nevýslovne veľa vytrpel v trestaneckých táboroch v severnom Rusku a na Volge, zomrel v roku 2006, teda len pred trinástimi rokmi. Jeho matka Jelizaveta Ilarionovna často rozprávala o tom, ako doma v Oriole Ján ako malý chlapec vážne ochorel a takmer zomrel. Ustarostená Jelizaveta bdela pri jeho posteli, keď jednej noci uzrela pred sebou dievčinu nadprirodzenej krásy, ktorá sa na ňu obrátila s týmito slovami: „*Dáš mi ho?*“ Prestrašená matka vo svojom vnútri vedela, že je to mučenica Barbora, a prosiac o pomoc mlčky k nej vystrela ruky. Po tejto udalosti sa jej syn začal okamžite uzdravovať a sv. Barbora sa stala spoločníčkou jeho života. Denne sa na ňu obracal v modlitbe. Báťuška Kresťankin jej zveril aj svoju hodinu smrti. Po smrti sa v jeho modlitebnej knižke našiel obrázok sv. Barbory a modlitba za dobrú hodinu smrti.

V šiestom storočí prišli relikvie sv. Barbory do Byzancie, do Konštantínopolu (dnešného Istanbulu). O 600 rokov neskôr, keď sa Barbora, dcéra byzantského cisára Alexia, vydávala za veľkoknieža Sviatopolka z Kyjeva, dostala ako svadobný dar relikvie svojej patrónky, ktoré v roku 1108 priniesli na Ukrajinu. Veľmi vzácne relikvie sv. Barbory našli svoje dôstojné miesto v kyjevskom Kláštore sv. Michala; boli uložené v striebornej truhlici, vážiacej takmer 500 kilogramov. Honosný Kláštor sv. Michala sa po Kyjevsko-pečorskej lavre stal najobľúbenejším a najviac navštevovaným pútnickým miestom Ukrajiny, a to práve pre mnohé vypočuté modlitby a nápadné zázraky na príhovor veľkomučenicke sv. Barbory. (V roku 1870 napr. prišlo k sv. Barbore 100 000 pútnikov.) Skôr než bol v roku 1936 za vlády bolševikov Kláštor sv. Michala zničený, vzácne relikvie sv. Barbory boli prenesené do Chrámu sv. Vladimíra v Kyjeve.

Ochrankyňa baníkov

Vo Švajčiarsku, Nemecku, Rakúsku, ale aj u nás na Slovensku, alebo v iných krajinách si tí, ktorí cez deň pracujú v baniach a pri razení tunelov, či už sú veriaci, alebo nie, uctieujú svätú Barboru ako svoju patrónku, pretože ona sama žila zatvorená v tmavej veži. V stáročnej tradícii vyzývajú sv. Barboru o pomoc pri rizikových prácach v baniach, tuneloch a pri odstreloch či explóziách. Dodnes sa na jej príhovor dejú zázraky a očividné prípady záchrany v poslednej sekunde. Pred prvými vrtmi a odstreloom pri stavbe nového tunela sa do blízkosti väčšinou prinesie obraz alebo socha sv. Barbory a aj vedľa vstupov do moderných cestných tunelov alebo nad nimi často býva malý výklenok so zobrazením tejto obľúbenej svätej.

Keď pri stavbe tunela konečne dôjde k prielomu, je to veľká vec, je to sviatok. Z vďačnosti za všetku ochranu je sv. Barbora prvá, kto „prechádza“ novým tunelom – jej sochu nesú pred sebou tí, čo prechádzajú ako prví.

Veľký deň spomienky na sv. Barboru – 4. decembra – sa práca baníkov preruší. V mnohých baniach a dokonca i v nedokončených tuneloch sa na jej počesť konajú bohoslužby, pobožnosti alebo slávnosti sv. Barbory. Bolo to tak napr. aj v roku 2015 v nemeckej kamennej solnej bani Bernburg v spolkovej krajine Sasko-Anhaltsko. Slávnosť na počesť sv. Barbory sa konala v hĺbke 513 metrov pod zemou za prítomnosti predsedu vlády Dr. Reinera Haselhoffa. V baníckej tradícii sa sv. Barbore ďakuje za ochranu, za každú odpracovanú hodinu bez úrazu v uplynulom roku a za úspešnú ťažbu. Súčasne sa baníci opätovne spoločne zverujú pod jej ochranu v nastávajúcom roku.

Naša švajčiarska novicka Melanie Herger z kantónu Uri nám nedávno rozprávala o jednom dobrom známom jej otca, ktorý je ochotný pomôcť vždy, keď je to potrebné. Volá sa Beda Bissig a má 47 rokov. Pána Bissiga často volajú na stavebné práce v tuneloch, baniach či na cestách. Je totiž veľmi skúseným a spoľahlivým strelmajstrom, a tak mu zverujú aj tie najchúlostivejšie úlohy, pretože pri tejto práci je napriek všetkým bezpečnostným a ochranným opatreniam vždy vysoké riziko úrazu. Vo svojom nebezpečnom zamestnaní je Beda veľkým ctiteľom sv. Barbory – otvorene sa k tomu priznáva aj pred svojimi kolegami. O svojej obľúbenej svätej a o práci strelmajstra nám porozprával v lete v roku 2019. „Pre svätú Barboru to urobím rád,“ povedal.

„Počas desiatich rokov, čo pracujem ako strelmajster, som spotreboval už niekoľko stoviek ton výbušného materiálu a ešte nikdy som nemal prípad materiálnej škody väčšieho rozsahu alebo dokonca ublíženia na zdraví. V žiadnom prípade to nie je samozrejmá a v mojom prípade to celkom určite pripisujem svätej Barbore – o jej ochrane a pomoci som pevne presvedčený. Preto je pre mňa dôležité, aby som sa spolu so svojimi kolegami našej patrónke v advente na jej sviatok vždy poďakoval. Vedľa len ja osobne viem o viacerých konkrétnych situáciách, keď mi jednoznačne a veľmi výrazne svätá Barbora pomohla. Bez jej pomoci by istotne niektoré veci dopadli veľmi zle. Dve udalosti mám však zvlášť stále pred očami.

Jedna sa odohrala v roku 2015 pri jazere Muttsee, kde som mal z poverenia elektrárenskej spoločnosti Linth-Limmern AG v oblasti Glarner Hinterland odpáliť jednu priekopu. V jej blízkosti, no v primeranej bezpečnostnej vzdialenosti sa robilo pancierovanie, to znamená, že robotníci boli zamestnaní posilňovaním betónových stavebných častí. Podľa predpisov som vykonal najmenej desať odstrelov

a všetko išlo dobre. Ani mi len nenapadlo, aby som túto skupinu robotníkov z uvedeného miesta poslal preč. No potom, bez akéhokoľvek zjavného dôvodu som zrazu podišiel k robotníkom a povedal som im, že pri tomto jedenástom odstrele musia odísť z miesta, kde pracujú. Bolo to len moje vnútorné vnuknutie, inak si to nedokážem vysvetliť. Niekedy človek jednoducho cíti, čo má urobiť, a to aj bez toho, aby vedel prečo. Potom som odštartoval spúšťač. Musela tam byť nejaká podzemná trhlina alebo nejaké mäkké miesto; v každom prípade po tomto odstrele ležali dva kubíky štrku a skál, teda asi päť ton materiálu, presne na tom mieste, kde iba pred chvíľou pracovalo dvanásť mužov. V takýchto okamihoch, keď mohli byť všetci mŕtvi, človek naozaj ďakuje svätej Barbore.

Niečo podobné som po tejto pomoci sv. Barbory zažil aj v lete 2018. Bolo to v kantóne Uri, v jednej rokline údolia Schöllenen. Firma STRABAG, zodpovedná za výstavbu ciest, mi na poslednú chvíľu zadala zákazku. Keďže sa to bagrom nedalo urobiť, mal som narýchlo odstreliť veľmi tvrdú skalu, aby tam iná firma mohla v ďalších dňoch klásť potrubia. Bolo už okolo pol desiatej večer. Asi 15 metrov od tejto skaly stáli dve autá. Keď som sa zamestnanca, ktorý robil prípravné práce, spýtal, čo to má znamenať, odvetil mi, že tieto vozidlá tu v uzavretej zóne vraj stáli opustené celý deň. Medzitým som si podľa predpisov pripravil nálož na odstrel skaly, k závore príjazdovej cesty som postavil stráž a ešte raz som preskúšal, či je všetko v poriadku a skontroloval, či sa žiadna osoba k uzavretému objektu nepribližuje. Keďže sa odstrel skaly nedal odložiť a o majiteľoch oboch áut stále nebolo ani chýru ani slychu, dal som pomocou lesného rohu varovný signál. Potom som začal s odstreľom skaly. Keď sme krátko nato prišli k autám, v oboch svietilo svetlo a v každom sedeli dve osoby. Priznám sa, že som k týmto ľuďom nebol veľmi milý. Tí totiž, keď začuli varovný signál, bežali krížom cez pole k autám a nastúpili do nich, hoci videli, že priestor je uzavretý. A to práve v tom najnebezpečnejšom okamihu! No netrafil ich ani len úlomok zo skaly, hoci nálož bola poriadne silná a kamene zvyčajne odletujú oveľa ďalej. Mala v tom prsty „moja“ Barbora, inak sa to mohlo skončiť zle!“

Pramene: Legenda aurea; Codex Vaticanus 866 St. Barbara, Weg einer Heiligen durch die Zeit, Nemitz, Thierse, Edition Glückauf, Essen

Beda Bissig sa viackrát pýtal rodiny našej novicky, či by mu Melanie nemohla zaobstarat' medailu svätej Barbory. No nedalo sa tak ľahko nájsť naozaj peknú medailu, až kým mu naša sestra Maria Barbara v novembri 2018 z misie v Rusku nepriniesla striebornú medailu jeho obľúbenej svätej. Medailu našla v jednom pravoslávnom chráme. Odvtedy ju Beda s hrdosťou a dôverou nosí. Jemu a jeho kolegovi spolu s medailou sr. Maria Barbara poslala obrázky sv. Barbory, aby si ich mohli dať do vrečka bundy alebo vystaviť v tuneli. Keďže deň spomienky na sv. Barboru sa blížil, Beda skutočne každému kolegovi, ktorý prejavil záujem, daroval obrázok svätej Barbory spolu s modlitbou. A dodnes sa pred odstreľmi nezdráha svojim kolegovi poslať mobilom fotografiu medaily svätej Barbory, aby im pripomenul ich mocnú patrónku.

Adventný veniec

Aj na Slovensku v čase adventu k neodmysliteľným tradíciám patrí adventný veniec z voňavej čečiny v našich príbytkoch a kostoloch. Avšak pôvod tohto pekného kresťanského zvyku pozná len málokto.

Adventný veniec po prvýkrát urobil evanjelický teológ a geniálny pedagóg Johann Hinrich Wichern (1808 – 1881) z Hamburgu. Sám polosirota vyšiel z jednoduchých pomerov tohto priemyselného mesta a ako jemnocitného, no energického mladého muža sa ho hlboko dotkla bieda tisícov detí žijúcich na ulici. A tak v roku 1833 založil tento 25-ročný učiteľ dielo „na záchranu zanedbaných a ťažko formovateľných detí“.

Takzvaný *Drsný dom* pred bránami Hamburgu, v ktorom Wichern pôvodne začal s dvanástimi chlapcami, sa stal prvým z viac ako sto *domov záchrany*, ktoré vznikli neskôr. Pre jeho dom bol charakteristický dobrosrdečný kresťansko-rodinný duch a Vianoce tu zohrávali mimoriadne dôležitú úlohu. A keďže počas adventu sa deti stále netrpezlivejšie vypytovali, kedy už konečne budú Vianoce, vyrobil Wichern v roku 1839 čosi ako prvý adventný kalendár. V modlitebni sirotinca zavesil koleso z voza a pripevnil naň toľko sviečok, koľko dní chýbalo od prvej adventnej nedele do Štedrého večera: pre nedele to boli 4 veľké biele sviece, pre všedné dni medzi nimi zodpovedajúci počet malých červených sviečok. Takto mohli deti so žiariacimi očami a rastúcou radosťou sledovať, ako sa spolu s každodenne rastúcim počtom svetiel blíži narodenie Ježiška.

Veniec sa veľmi rýchlo stal populárnym, ale počet sviec sa pre praktickejšie použitie znížil na štyri sviečky, symbolizujúce adventné nedele, pretože *Wichernov veniec* bol pre domácnosti priveľký. Od roku 1851 sa veniec zvykol obalovať jedľovými vetvičkami a v roku 1925 svietil prvý adventný veniec už aj v katolíckom kostole v Kolíne. V roku 1930 sa adventný veniec dostal až do ďalekého Mníchova. Nie je to zvlášť pekné, že za jeho vznik vďačíme chudobným deťom a ich napätému čakaniu na Vianoce?

Adventná tvár kresťanov

Advent pre nás kresťanov nie je vlastne iba v decembri. Oveľa viac sme povolaní žiť ako adventní ľudia počas každého dňa v roku, s dôverou a radosťou očakávať Pánov slávny príchod. Veď pri každej svätej omši vyznávame: „Smrť tvoju, Pane, zvestujeme a tvoje zmŕtvychvstanie vyznávame, kým neprídeš v sláve.“ Nasledovné rozprávanie nám môže pomôcť pochopiť, akú silu má očakávanie sprevádzané pevnou dôverou.

„*Prosím, počkajte tu!*“ povedal som jednému slepému a nechal som ho stáť na bezpečnom mieste veľkej vlakovej stanice. Chcel som ho ušetriť pred davom ľudí na ceste k priehradke, k informáciám, informačným tabuliam a k pošte. Keď som sa vracal, už z diaľky som ho tam videl stáť; ľudia okolo neho náhlivo prechádzali, jedno dieťa sa naňho uprene pozeralo, vozík s batožinou ho naširoko obišiel a predavač novín sa od neho placho vzdialil, keď mu predtým urobil mylnú a márnú ponuku.

Slepý stál celkom ticho a aj ja som sa na pár okamihov musel zastaviť. Pozeral som sa na jeho tvár. Kroky okolo neho, neznáme hlasy a všetky tie zvuky rušnej premávky akoby pre neho nemali žiaden význam. On čakal. Bolo to veľmi trpezlivé, dôverujúce a sústredené čakanie. Na jeho tvári nebolo vidno žiadnu pochybnosť, že by som sa možno mohol aj nevrátiť. Bol tam však viditeľný náznak radostného očakávania, že ho určite niekto zase chytí za ruku. Len pomaly som sa oslobodil od tohto pôsobivého pohľadu na čakajúcu tvár so zatvorenými očnými viečkami. Zrazu som vedel: Tak by mala vyzeráť adventná tvár kresťana!

Magdaléna, neterka našej sr. Judith, sa narodila slepá. Svojou veselou a láskavou povahou je slniečkom celej rodiny. Deti ako ona môžu byť svojou dôverou pre nás príkladom práve v adventnom čase.

Vianočný zázrak v meste Legnica

Všetko závisí od živej viery. Len s takouto vierou sa klaniame malému Vykupiteľovi v Betlehemskej maštálke a v dielni vykričaného mesta Nazaret spoznávame Božieho Syna v malom chlapcovi Ježišovi. Kresťan so živou vierou nezačne pochybovať ani vtedy, keď vidí Bohočloveka zaliateho krvou pri bičovaní, ba ani vtedy, keď je jeho Srdce na Golgote prebodnuté. Skutočne veriaci duša cíti potrebu vyhľadať v bohostánku eucharistického Pána a klaňať sa mu skrytému v malej „bielej oplátke“. Boh sa nám dáva nájsť v Betleheme, v Nazarete, na Kalvárii alebo vo svätostánku. Niečo však k tomu potrebujeme: úprimnú detskú vieru, ktorú si môžeme vyprosiť. Od čias prvej cirkvi až podnes nám nebo pomáha prijať milosť viery, a to často celkom nezaslúžene, prostredníctvom zvláštnych udalostí.

Pred necelými šiestimi rokmi nám Boh daroval skutočný vianočný zázrak, ktorý je vedecky potvrdený, a tým dáva podnet k viere dokonca i veľkým skeptikom a pochybujúcim.

Práve na sviatok Narodenia Pána, 25. decembra roku 2013, sa v poľskom meste Legnica v Dolnosliezskom vojvodstve (mesto je vzdialené asi 100 km od poľsko-nemeckých hraníc) stal jeden z najpôsobivejších eucharistických zázrakov v dejinách Cirkvi.

Predchádzala mu nehoda, ktorá sa stala v Kostole sv. Hyacinta. Pri rozdávaní sv. prijímania počas slávnostnej svätej omše na sviatok Narodenia Pána kňazovi Andrzejovi Ziombrovi spadla na zem konsekrovaná hostia. Preľaknutý kňaz ju okamžite zodvihol a hneď po požehnaní na konci svätej omše s úctou odniesol túto hostiu do sakristie. Tam ju, ako to zodpovedá cirkevnému predpisu, vložil do zlatej misky naplnenej vodou a misku uzavrel. Chcel počkať, aby sa hostia celkom rozpustila a nemala už podobu chleba, a tým by už nebola eucharistickým Kristovým telom. Kňaz zamýšľal, ako je predpísané, vodu následne vyliat do tzv. sakrária, do otvoru v podlahe blízko hlavného oltára. O desať dní, 4. januára 2014, si bol istý, že v zlatej miske je hostia už vo vode určite rozpustená. Rozhodol sa, že v prítomnosti ďalších dvoch kňazov vyleje vodu do sakrária. Avšak ako veľmi boli prekvapení, keď zistili, že podoba chleba zostala neporušená. No nielen to. Na povrchu bielej hostie sa vytvorila oválna červená substancija, ktorá vyzerala ako čerstvá krv.

Farár Ziombra okamžite informoval vtedajšieho legnického biskupa Mons. Stefana Cicheho, ktorý čoskoro nato poveril komisiu vedeckým výskumom tohto fenoménu. Keď 26. januára 2014 začala skupina vedcov pracovať, časti okolo červenej substancie boli už oddelené a hostia sa začala postupne rozpúšťať. Oválny fragment hostie po týždni vybrali z vody a položili ho na okrúhly, zlatom vyšívany korporál. Na ňom sa vytvoril taktiež oválny, v strede červený flak.

Spolupracovníci **Vroclavského inštitútu súdneho lekárstva** odobrali z neho vzorky, v ktorých nebola dokázaná prítomnosť žiadnych plesní ani napadnutie hubou alebo znečistenie zvonka. Nakoniec súdni lekári kategoricky vylúčili, že by príčinou zafarbenia hostie boli baktérie alebo nejaká huba. Histopatologické vyšetrenie naopak – na veľké počudovanie expertov – ukázalo, že s najväčšou pravdepodobnosťou ide o tkanivo zo srdcového svalu.

Tento výsledok bol, samozrejme, natoľko neuveriteľný, že bolo nevyhnutné získať ešte stanovisko niekoho iného. Poslali teda ďalšiu vzorku, bez akýchkoľvek údajov o jej pôvode, do **Inštitútu súd-**

neho lekárstva v Štetíne. Tam použili inú výskumnú metódu. Po ukončení výskumu **oddelenie histopatológie Pomoranskej lekárskej univerzity** oznámilo, že „*boli identifikované fragmenty tkaniva, ktoré obsahujú časti priečne pruhovaného svalstva. Podobá sa ľudskému srdcovému svalu so zmenami, ktoré sa môžu udiť počas zomierania.*“ Navyše zistili v krvi prítomnosť ľudskej DNA. **MUDr. Barbara Engel, primárka kardiologického oddelenia a člena biskupského vyšetrovacieho výboru,** zhrnula: „*Materiál bol preskúmaný UV žiarením a oranžovým filtrom a výsledok bol jednoznačný. Identifikovali sme vlákno srdcového svalstva, ktoré je typické pre tkanivo srdcového svalstva so zmenami, ktoré sa často prejavujú počas zomierania.*“

Keď v Legnici, v tomto stotisícovom meste už neboli žiadne pochybnosti o výsledkoch výskumu, zareagovala Cirkev. 10. apríla 2016 biskup Zbigniew Kiernikowski predniesol v Kostole sv. Hyacinta počas svätej omše konečné vyjadrenie komisie. Usúdil, že udalosť z roku 2013 má „*všetky znaky eucharistického zázraku*“. Po konzultácii s Kongregáciou pre náuku viery vo Vatikáne odporučil farár Ziombra, aby bola zázračná hostia vystavená k verejnému uctievaniu.

2. júla 2016 bol tento eucharistický zázrak z Legnice v slávnostnej procesii, na ktorej sa zúčastnilo 3000 veriacich, prenesený naspäť do Kostola sv. Hyacinta. Pontifikálnu svätú omšu slúžil biskup Kiernikowski, ktorý požehnal bočnú kaplnku, zariadenú zvlášť na tento účel. Oválny fragment, z ktorého zostalo takmer už len srdcové tkanivo, bol vložený do monštrancie, umiestnenej v ochrannom sklenenom kryte pred obrazom Milosrdného Ježiša. Na informačnej tabuľke je opísaná celá udalosť tohto eucharistického zázraku, ako aj jeho skúmania. V osobitnej knihe sú zachytené dosvedčené vypočítania modlitieb veriacich a sú dokonca známe aj nápadné uzdravenia. Vianočný zázrak si prišli uctiť už aj pútnici z Nemecka, Južnej Ameriky, USA a Austrálie.

*P*re biskupa Zbigniewa Kiernikowskeho je hostia premenená na telo „*nádherný znak Božej náklonnosti a lásky. Toho, ktorý zostúpil k nám ľuďom.*“ Farár Ziombra hodnotí tento vianočný zázrak hostie ako jasný dôkaz toho, že Boh existuje. Preto dúfa, že ľudia z mesta budú touto hmatateľnou prítomnosťou eucharistického Pána posilnení vo viere. Kiežby tento eucharistický zázrak pomohol nielen vlažným katolíkom, ale aj mnohým našim protestantským bratom a sestram veriť v reálnu prítomnosť Bohočloveka vo Sviatosti oltárnej; celkom v zmysle slov jedného uznávaného evanjelického teológa a váženého kazateľa 20. storočia Dr. Helmuta Thielickeho: „*Keby malo byť bytostné premenenie chleba a vína skutočnosťou, potom by sme mali zotrvať na kolenách a viac nevstávať.*“

Prameň: Michael Hesemann, Menetekel - Prophezeiungen, Visionen, blutende Hostien: Mysterium - Ungelöste Rätsel der Christenheit, Band 2, Bonifatius-Verlag 2017

Súdni lekári potvrdili zatiaľ len pri piatich zo 133 cirkevne uznaných eucharistických zázrakov, že sa konsekrovaná hostia skutočne premenila na ľudské tkanivo srdcového svalstva. Konkrétne v prípade známeho eucharistického zázraku v Lanciane (8. storočie), ako aj zázraku z Buenos Aires (1996), ďalej v meste Tixtla v Mexiku (2006), v Sokolke v Poľsku (2008) a práve v prípade najnovšieho zázraku v meste Legnica (2013).

Napriek všetkým očakávaniam

Pod ochranným plášťom Altöttinskej Madony prijal Korbinian Glasl 28. septembra 2019 kňazskú vysviacku. Jeho svätiteľom bol J. Em. Mauro kardinál Piacenza z Ríma. Primičnú svätú omšu slávil páter Korbinian Maria nasledujúci deň v rodnom meste Mníchove v kostole Bürgersaalkirche.

O svojej ceste a o tom, ako sa napriek všetkým očakávaniam rozhodol pre kňazstvo, píše v nasledujúcich riadkoch.

Stále lepšie a lepšie chápem sv. Augustína, ktorý píše: „Ty si bol vnútri a ja vonku a tam som ťa hľadal... Bol si so mnou a ja som nebol s tebou.“

No poďme pekne po poriadku. Vyrastal som v rodine, kde sa rodičia snažili žiť svoju vieru a sprostredkovať ju aj nám deťom. Vždy večer sme sa spoločne modlievali ruženec. Na začiatku sme sa modlili ešte všetci spolu, no časom, s pribúdajúcimi rokmi, sme sa my juniori jeden po druhom vytrácali, keďže sme mali zdanlivo niečo dôležitejšieho na práci. Boli časy, keď sa spoločný ruženec aj v našom mene modlili už len rodičia. Nedelná svätá omša bola pre nás však samozrejmosťou, pretože sme – všetci štyria chalani – miništrovali. Keď som už ako päťročný pristúpil k prvému sv. prijímaniu, chcel som sa stať kňazom. Prišla puberta a ja som začal hrať futbal. Moje pranie sa vtedy rýchlo zmenilo.

Človek si často dostatočne neváži to, čo pozná od detstva. My bratia aj s našou sestrou Annou Mariou sme v určitom zmysle s Rodinou Panny Márie vyrastali, pretože moji rodičia, odkedy si pamätám, vždy organizovali autobusy na modlitbové dni Matky všetkých národov a aj duchovné cvičenia v Mníchove. Čoskoro sme poznali exercičný dom lepšie ako sestry, ktoré sa mali starať o deti a ktoré nám, ako sa nám vtedy zdalo, brali čosi z našej voľnosti. Boli sme veľmi živí a stali sme sa poriadnym postrachom sestier; bolo totiž veľmi náročné nás skrotiť, ibaže by nás nechali hrať futbal. Ako dvanásťročný som vstúpil do futbalového zväzu. Čoskoro sa v mojom živote začalo všetko točiť okolo futbalu. Neboli sme len zohratým mužstvom na ihrisku, ale aj mimo neho sme boli dobrými priateľmi. Futbal bol stredobodom pri všetkom, čo sme podnikali. Netrvalo dlho a začali sme sa stále častejšie stretávať v baroch. Veselé posedenia pri poháriku, poriadne oslavy, dievčatá a nočný život – to všetko sa stalo mojou druhou veľkou láskou. Naproti tomu ma viera zaujímala stále menej a menej, postupne sa jej význam pre mňa strácal. Bolo aj obdobie, keď som chodil do kostola len z lásky k rodičom a zo zvyku, ale tiež preto, lebo som vedel, že keď budem chodiť na nedelné omše a všetko bude v poriadku, budem mať doma viac slobody.

Moje pranie z detstva, stať sa raz kňazom, ustúpilo do úzadia, až nakoniec úplne vybledlo. Príliš som miloval svet, jeho lákadlá a radosti. Myšlienka na kňazstvo mi skôr naháňala strach. Zdalo sa mi, že viera so všetkými zákazmi, príkazmi a povinnosťami ma oveľa viac obmedzí v osobnej slobode, než aby ma mala urobiť šťastným. Preto som sa snažil prehlúsiť vnútorný hlas vonkajším hlukom. Vrhol som sa do nočného života, neustále som počúval hudbu a nechal som sa krmiť médiami. Ticho sa stalo mojím nepriateľom, pretože som nechcel počúvať tento nevhodný vnútorný hlas. Nikdy mi pritom nenapadlo spýtať sa úprimne sám seba, ako sa vlastne mám a čo chcem raz vo svojom živote robiť, nehovoriac už o tom, čo je Božia vôľa.

Prišiel som s úmyslom odísť...

*S*maturitou prišla aj otázka, či mám ísť na vojenčinu, alebo si urobiť civilnú vojenskú službu. Keďže môj starší brat bol armádou nadšený, chcel som tam ísť za každú cenu aj ja. Vraj tam bola poriadna zábava a nikdy nechýbal dobrý alkohol. Moja mama, ktorá ma veľmi dobre pozná, prišla však s iným návrhom: či by som si nechcel urobiť civilnú službu v mojom futbalovom zväze. Odporučila mi, aby som sa poradil s niekým mimo rodiny, napríklad s kňazom, ktorý bol naším rodinným priateľom. Keď som mu opísal svoju situáciu, poradil mi, aby som išiel na rok do zahraničia. Zároveň mi ponúkol kňazský seminár v Ríme, v ktorom by som ako dobrovoľník mohol absolvovať sociálny rok. Bol som vnútorne rozorvaný a nespokojný, a pretože ma kňaz ubezpečil, že po tomto roku môžem v úplnej slobode robiť to, čo chcem, súhlasil som. A tak som odišiel do Ríma s pevným rozhodnutím vrátiť sa po roku domov, aby som po ukončení civilnej služby začal študovať.

...no nakoniec som zostal.

*Z*ačiatky v seminári neboli práve najjednoduchšie: bez mojich kamarátov, úplne mimo a k tomu ešte aj to ticho! Dalo mi to poriadne zabrať, najmä počas poklony pred Najsvätejšou sviatosťou oltárnou. Sedel som v kaplnke a dúfal, že sa niečo stane. Strašne som sa nudil. Žiadna hudba, žiadne prenikavé svetlo, ba ani najmenšie rozptýlenie, len Pán a ja – my dvaja a úplne sami. Trvalo mi dosť dlho, kým som si vôbec uvedomil, že v Najsvätejšej sviatosti oltárnej je prítomný sám Kristus a že nemusím na nič iné čakať, pretože neexistuje nič väčšie než on sám. Keďže sa Ježiš nikomu nevnucuje, no skôr sa svojou dobrotou a miernosťou uchádza o priazeň nášho srdca, potreboval som nejaký čas, kým som ho spoznal skrytého v Eucharistii. Pri poklone som si uvedomil, že svoje šťastie nikdy nenájdem vo svete ani vo futbale a ani na žiadnej oslave. V mojom živote musel predsa existovať nejaký hlbší zmysel, niečo, kvôli čomu ma Boh stvoril. A tak krok za krokom vo mne rástol vzťah k Bohu. Opäť som pocítil túžbu stať sa kňazom a svoj život celkom darovať iba Bohu. Tak sa z jedného roka medzičasom stalo deväť a ja s hlbokým presvedčením odpovedám na Pánovo volanie. Som šťastný. Áno, chcem byť kňazom, ktorý v sebe nosí Pánovo srdce a prináša všetkým ľuďom Božiu lásku. No na to bude treba ešte veľa modlitieb, nielen z mojej strany. O modlitbu prosím vás všetkých.

U nás sa vraví: „*Za každým úspešným mužom stojí silná žena.*“ To isté platí aj pre kňaza. Kňaz je úspešný iba do takej miery, ako silné sú modlitby a obety veriacich, ktorí stoja za ním. Preto sa chcem poďakovať tým, ktorí mi svojim priateľstvom, modlitbou a obetou pomohli ísť touto cestou. Zároveň vás prosím, naďalej sa za mňa modlite, nech sa v mojom živote uskutoční Boží plán. My kňazi sme len slabí ľudia, ako píše svätý apoštol Pavol: „*No tento poklad máme v hlinených nádobách, aby mal Boh zvrchovanú moc, a nie my*“ (2 Kor 4, 7). Pomáhajme si navzájom na tejto ceste!

K tomu vám i vašim rodinám udeľujem primičné požehnanie a bol by som veľmi rád, keby sme sa aj osobne mohli stretnúť na jednej z mnohých akcií, ktoré naše spoločenstvo počas roka usporadúva.

P. Korbinian Maria Glas S vďakou váš P. Korbinian Maria Glasl

Vianoce pre misionárov

Vianoce v teplej obývačke s vysvieteným vianočným stromčekom a dobrou štedrou večerou – tak si to želá každý. Ale maštalka v Betleheme bola tvrdá realita, a kto chce nasledovať Ježiša, je niekedy povolaný, aby ho počas tohto sviatku nasledoval aj v jeho chudobe. Tak sa to stalo aj misionárkam lásky, ktoré Matka Tereza poslala spolu s P. Leom Maasburgom do Jerevanu, hlavného mesta Arménska, aby po veľkom zemetrasení v druhom decembrovom týždni 1988 obetiam najviac postihnutých oblastí priniesli útechu a nádej. Museli oplakávať viac než 30 000 obetí, medzi nimi tisícky detí. P. Leo Maasburg rozpráva, ako v tom roku strávil Vianoce so štyrmi sestrami a s Matkou Terezou.

*N*áš rýchly, dokonca unáhlený odchod z Moskvy nám sotva umožnil prípravy. Dlhé vyčkávanie, ako často predtým, ani v tomto prípade nebolo mottom Matky Terezy. Vianoce, sviatky Ježišovho narodenia. To pre ňu boli správne dni na to, aby sa so štyrmi sestrami a jedným kňazom ponáhľala na pomoc utrpením skúšanému obyvateľstvu Arménska. Odlet z Moskvy do Jerevanu sa stanovil na poobedie vianočného sviatku. Ani náš nemý údiv vyvolaný náhlením, ani snehová fujavica nemohli odchod oddialiť, prinajmenšom po letisko Šeremetievo. Keďže hrozilo, že nielen Moskva, ale aj cieľ našej cesty Jerevan zapadne snehom, museli sme dlhé hodiny čakať na letisku. S Matkou Terezou, ktorá ešte stále bola vedená ako čestná hostka mierového výboru, aj my sme boli VIP a mohli sme čas čakania na letisku stráviť v špeciálnej straníckej hale alebo v hale KGB. Nálada v salóne vysokých straníckych a ekonomických bosov, poznačená závažným mocenským mlčaním a možno aj strachom, nemohla s ničím silnejšie kontrastovať ako so živým i rozrušeným štebotom mladých kávovohnedých indických sestier v žiarivých bielo-modrých sári a následne sa zmeniť.

Indické sári a moskovská snehová fujavica. Ladový vietor pri mínusových teplotách a Matka Tereza v otvorených kožených sandáloch bez ponožiek. Ako by sa mohol zreteľnejšie prejaviť kontrast komunistickej moci a evanjeliovej chudoby? Tak aj salón KGB zažil premenu, ktorú v tejto betónovej stavbe s bombastickým nevkusným plastovým nábytkom a napočudovanie zanedbanými kobercami nikto nečakal.

*K*eď čakanie bolo neodvratné, Matka Tereza ho vždy vyplnila apoštolátom, modlitbou, veselými rozhovormi a vtípkovaním so sestrami. Aj v tento vianočný večer priateľsky pozdravili čakajúcich hostí v salóne VIP a hneď prvý nesmelý úsmev bol odmenený zázračnou medailou z tašky pokladov Matky Terezy. Ona a jej sestry každú zvedavosť, každý spýtavý pohľad využili ako vítanú príležitosť, aby darovali úsmev alebo priateľské slovo.

Čoskoro mali všetci hostia Bogorodicu (Božiu Matku) – toto ruské slovo Matke Tereze už bolo známe – zavesenú v podobe zázračnej medaily na retiazke či šnúrke okolo krku alebo dobre uloženú v náprsnej taške. Tých, ktorí trochu hovorili anglicky, Matka Tereza naučila vhodnú modlitbu k medaile: „*Mary, mother of Jesus, be a mother to me*“ (Mária, Ježišova matka, buď aj mojou matkou).

*R*adosť z tohto malého gesta lásky a údiv boli veľké. Veľké bolo aj všeobecné počudovanie, keď sestry prisunuli kreslá k sebe a s ohľadom na prítomných sa potichu pomodlili poludňajšiu modlitbu a zaspievali si.

Vo veľkej hale nastalo mlčanie, ktoré by bolo hodné nábožnosti v dóme počas polnočnej omše. Podvedome som však pociťoval strach, že stráž pred dverami by náhle mohla urobiť koniec tomu zbožnému rozletu a znova nastoliť ateistickú „normálnosť“.

Nič také sa však nestalo. Len čo doznel posledný pozdrav Panne Márii, vyčaroval sa z tašiek a škatúl čerstvý moskovský čierny chlieb, tavený syr a, čuduj sa svete, malé čokoládové veľkonočné vajíčka. Veľkonočné vajíčka na Vianoce! Všetci cestujúci boli pozvaní na chlieb a veľkonočné vajíčka, ale iba tí najodvážnejší si vzali plastové poháriky so šumivou žltozelenou tekutinou, ktorú vylovila z tašky jedna zo sestier.

Keď po veselej polhodine zbalili zvyšok a umyli plastové poháre, prišiel čas na zaslúžený oddych. Matka Tereza sa posadila do jedného z pseudobarokových kresiel pod obrovskú maľbu, vzala do ruky noviny a začala lúštiť písmená cyriliky, ktoré sa naučila v detstve v srbskej škole v Skopje. Nad nimi zadriemala. Noviny ju takmer celú prikryli. Naskytl sa mi obraz, na ktorý nikdy nezabudnem: Matka Tereza v prvý vianočný sviatok v roku 1988 v Moskve, v srdci sovietskej ríše sedí na barokovom tróne pod monumentálnym obrazom Lenina, prikrytá komunistickými straníckymi novinami Pravda. A celkom pokojne spí.

Jedna krízová situácia po druhej

*P*o letiskovej ploche sa ešte dlhé hodiny naháňali veľké biele snehové vločky. Až večer sa dalo pomýšľať na odlet z Moskvy. Hoci veľa letov zrušili, naše lietadlo sa už za tmy zdvihlo zo zeme. Do poslednej chvíle nebolo isté, či budeme môcť pristáť na letisku hlavného mesta Jerevanu, poznačeného zemetrasením. Niekoľko dní po ničivom zemetrasení vojenské a pomocné lietadlá, ktoré dopravili životne dôležitý tovar a pátracie skupiny na vyhľadávanie obetí po zemetrasení, stále mali prednosť pred civilnými lietadlami. Po množstve obľúbených „rýchlych novén“ Matky Terezy sme pristáli uprostred snehovej fujavice. Pilot pritom podnikol nálet, ktorý sa podobal niektorým úsekom horskej dráhy. Lietadlo sa kývalo a škrípalo, až sa nás zmocňovala hrôza. V jednej chvíli som si pomyslel, že zomrieť vedľa Matky Terezy je určite potešujúce. Potom však prevládol iný, silnejší pocit, aký v mnohých krízových situáciách mohli zažiť aj druhí ľudia. Strach či panika v jej prítomnosti prichádzali len zriedkakedy. Akoby ruka, ktorá Matku Terezu objímala, viedla ju a starala sa o ňu, držala a ochraňovala aj nás, kým sme v jej blízkosti.

Len čo sme pristáli v Jerevane, ďalšia krízová situácia nenechala na seba dlho čakať. Bolo krátko po polnoci a práve sme opustili priletovú halu letiska, keď sa za nami vypli všetky svetlá a zavreli dvere. Náš príchod už zjavne nikto nečakal. Prinajmenšom po nás nikto neprišiel.

Tak sme v túto vianočnú noc stáli v silnej snehovej metelici a treskúcej zime v tme na ulici. Hlavné mesto Jerevan bolo vzdialené niekoľko kilometrov. Tentoraz to nebola „rýchla novéna“, ale ruženec, ktorý sa Matka Tereza s nami začala modliť: „*Ktorého si Panna v Betleheme porodila.*“ Ešte sme nedokončili desaťkrát Zdravas, keď nás Matka Tereza hlasným: „*Pozrite, aký je Ježiš dobrý!*“ upozornila na to, že Boh jej a nám opäť pomohol: tentoraz v podobe veľkého policajného auta, ktorého svetlá sa znenazdania vynorili z hustej chumelice.

Podľa veľkosti som usúdil, že toto vozidlo bolo pripravené na transport oddielov alebo na prepravu zajatcov. Sotva by som posádke mohol zazlievať, keby poľnočných počestných z husto zasneženej letiskovej cesty, oblečených do exotických sári a sandálov, zaviezla rovno do uzavretého ústavu. Namiesto toho nás dopravili, ako mali nariadené, pred detskú nemocnicu hlavného mesta, ktorá najbližšie mesiace pre mňa aj pre sestry mala byť novým domovom. Polícia zjavne informovala vedenie nemocnice, že sme prišli napriek nepriaznivému počasiu, pretože pri vchode do nemocnice nás už očakávala väčšia delegácia.

Riaditeľka, lekárky, niekoľko dám – podľa všetkého priateľky riaditeľky – a bezpečnostný personál, ktorý som vo svojej fantázii hneď zaradil medzi KGB: všetci sa veľmi snažili, aby zanechali dojem, že pre náš príchod urobili všetko.

Nie oveľa viac ako vtedajšia mašťalka

Len čo nám ukázali priestory, Matka Tereza, priateľsky žartujúc, cielavedome sa ujala rozdeľovania izieb. Nemali sme k dispozícii veľa izieb. Nemocnica, ako už bolo spomenuté, bola navrhnutá pre stodvadsať detí. Teraz po zemetrasení bola obsadená viac ako šesťsto deťmi, čiastočne ťažko zranenými. Ležali na chodbách a na schodiskách. Pre štyri sestry, ktoré priviedla Matka Tereza, boli určené dve izby. V jednej Matka Tereza bez okamihu zaváhania začala zariaďovať kaplnku: vybalila prinesený kríž a malý prenosný svätostánok. O niekoľko minút na stene visel kríž s nápisom: „*I thirst*“ (Žízňim). Zo stola urobila oltár, na zem rozťahli rohožku. A mohla zaznieť prvá ďakovná večerná modlitba.

V druhej časti toho istého poschodia mi Matka Tereza pridela sedem metrov štvorcových veľkú odkladaciu komoru s malým vikierom. Určite som sa tváril prekvapene, možno aj zdesene. Matka Tereza, ktorá tú tmavú dieru už skontrolovala, skonštatovala: „*Páter, teraz si skutočný misionár!*“ V jej slovách zaznel podtón skutočného víťazstva, ktorý sa nedal prepočúť.

Potom zo svojej „tašky hojnosti“, na viacerých miestach zaplátanej, vytiahla balíček sušených sliviek: „*Dobrá noc!*“ – a už som stál so slivkou v ruke v miestnosti, ktorú celkom zaberala posteľ, presnejšie drevený regál a dva slamníky, zošité do tvaru matraca.

Čo si mám dať do tejto izby? Tak či tak som nič nemal, celkom nič okrem šiat, ktoré som mal na sebe. Moja batožina sa stratila už počas letu z Ríma do Moskvy a viac sa neobjavila. Utešoval som sa myšlienkou, že toto ubytovanie je iba na jednu noc.

Začalo sa moje arménske dobrodružstvo. V tento neobyčajný vianočný večer v ďalekom Jerevane som zlupol svoju výdatnú večeru: slivku, ktorú mi dala Matka Tereza. Potom som chcel vyplúť kôstku. Ale stop! Ničím neplytvaj! Možno sa mi tá kôstka ešte na niečo zide? A bolo to tak: na ďalšie dva týždne sa stala alternatívou mojej zubnej kefy.

Vyčerpaný som prespal pár hodín do rannej omše. Istotne by som nespal tak dobre, keby som vedel, že „kutica na spanie s vikierom“ nemá byť núdzovým riešením na jednu noc, ale mojím bývaním na nasledujúcich šesť mesiacov.

Prameň: Leo Maasburg, Matka Tereza. Neobyčajné príbehy, Spolok svätého Vojtecha, Trnava 2017. Z nemčiny preložila Mária Pastirová. www.eVojtech.sk. S láskavým dovolením vydavateľstva a autora.